

BÀI KHÔNG TÊN SỐ 8

Vũ Thành An

Chiều thơm ru hồn người bỗng bẽnh, chiều không im gọi người đợi
Giờ đây đi ngược lại dòng đời, trái qua mấy hạn kỳ nổi

mong, chiều trông cho mềm mây uơm nắng, nắng đợi chiều nắng say, nắng nhuộm chiều hây
trôi, chẳng qua một làn mây sương khói đã đọng lại phút giây sau rồi lại tan

hây. Ngày đi qua vài lần buồn phiền, người quen với cuộc tình đảo
bay. Tình yêu ta được gặp một lần đủ nuôi suốt cả đời mùa

diên, người quên một vòng tay ôm nhớ, có buồn nhưng vẫn chưa bao giờ bằng hôm
xuân, dù cho bị chìm sâu dưới đáy vẫn vục dậy phút giây sau rồi lại tan

nay. Vắng nhau một đêm càng xa thêm nghìn trùng, tiếc nhau một đêm rồi mai thêm ngại
bay. Nếu như ngày xưa mình không chung một đường, nếu như mình không học chung nhau một

ngừng, mai sau rồi tiếc những ngày còn ấu thơ, lần tìm trong nụ hôn lời nguyện xưa mặn
trường, nay đâu còn có những kỷ niệm dấu yêu để lâu lâu tìm quên đời bùn chen buồn

đắng. Về đâu tâm hồn này bẽnh bỗng, về đâu thân này mòn mỏi
chán. Tình xa không hẳn chẳng còn gần, tình xưa chưa phải là tình

không, về sau và nhiều năm sau nữa có buồn nhưng vẫn chưa bao giờ bằng hôm nay.
quên, về sau và nhiều năm sau nữa vẫn chỉ là chính ta con người của hôm qua.